

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 13

28 marca 2022

Cywilizacja Atlantydy i Jonii – pierwszy potop (10,5 tys. lat p.n.e.)

Cywilizacja Atlantydy – Mocarstwo Jonii w okresie 17,5 – 13,5 – 10,3 tys. lat temu. W rejon obecnej Grecji, Morza Egejskiego i Jońskiego oraz zachodniej Anatolii, będącymi kolonią Atlantydy zsyłani byli tak zwani rebelianci. Osiedlała się tam również biała ludność oraz ich kapłani emigrując lub uciekając z Atlantydy. Z czasem od 17,5 tys. lat temu tereny te zyskiwały niezależność i przekształciły się w strukturę państwową niezależną od Atlantydy. Następnie 13,5 tys. lat temu Jonia urosła w siłę i stała się w Mocarstwem. Państwo to stworzyło struktury władzy na wzór pokojowej starożytnej cywilizacji Mu i wprowadziło pokojową religię kultu Ozyrysa. Osiągnęło z czasem wysoki poziom rozwoju duchowego i technologicznego. Społeczność Mocarstwa Jonii powstała z wymieszania lokalnej populacji europejskiej z zesłańcami i uciekinierami politycznymi z Atlantydy. Społeczność Jonii była protoplastą późniejszych Greków, Ormian i Celtów bliskowschodnich. Część białej ludności, która emigrowała z Atlantydy do Północnej Afryki oraz do Jonii, osiedliła się później w rejonie Morza Czarnego. Byli to aryjscy Antowie nazwani Cymeryjczykami.

Jonia bazowała na dawnych pozytywnych tradycjach i religii pozbawionej krwawych rytuałów, ponadto nie uznawała zwierzchnictwa Atlantydy. Również Egipt kierował się podobnymi prawami i nie uznawał dominacji Atlantydy. Podobne wartości

wyznawano i według tych praw była prowadzona polityka niezależnego aryjsko-słowiańskiego Imperium Ramy z centrum w Dolinach Indusu i Saraswati. Atlanci obserwując szybki rozwój Jonii i kultywowanie przez jej społeczeństwo starych pozytywnych wartości, oraz widząc jej współpracę z Imperium Ramy i Egiptem, dostrzegli w tym wszystkim zagrożenie dla siebie. Dążąc do opanowania świata, chcieli przywrócić dominację nad Mocarstwem Jonii oraz objąć dominację nad Imperium Ramy i nad Słowianami, lub ich zniszczyć. Do tego podjęli przygotowania.

Upadli moralnie Atlanci wraz ze zdegenerowanymi przybyszami z kosmosu aby zniszczyć przeciwników postanowili zrzucić na nich asteroidę, kierowaną promieniem trakcyjnym kryształu, tzw. promieniem śmierci. Tak jak uczynili wcześniej niszcząc kontynent Mu. 12,5 tys. lat temu przystąpili do naprowadzania asteroidy („Wedy” podają, że był to Księżyc Fatta), by ją zrzucić na terytorium Jonii oraz na terytorium Imperium Ramy i Słowian. Jończycy i sojusznicy zorientowali się w porę korzystając z systemu wczesnego ostrzegania i przystąpili do zakłócenia tej operacji. Z pomocą przyszła także załoga planety-gwiazdolotu Nibiru, która w tym czasie przebywała w zasięgu ziemskim. Przekierowano tor asteroidy i zrzuciono ją na Poseidę, ostatnią główną wyspę Atlantydy. W wyniku tego uderzenia Poseida zaczęła tonąć w Oceanie Atlantyckim. W ten sposób bogowie ukarali upadek moralny II Imperium Atlantydy, jego nieokiełzaną agresję i bestialstwo.

W wyniku ruchów tektonicznych wywołanych uderzeniem asteroidy, zmiany biegunów Ziemi, oraz tsunami pustoszącego kontynenty, 12,5 tys. lat temu (10 500 lat p.n.e.) nastąpił pierwszy potop. Zniszczone zostały dotychczasowe ziemskie cywilizacje oraz znaczna część dorobku ostatnich kilkuset tysięcy lat. Ponadto obszary w całym pasie przybrzeżnym zostały zatopione wskutek podniesienia się wód mórz i oceanów. Zostało zatopionych wiele milionów km kwadratowych obszarów nadbrzeżnych wszystkich kontynentów. Ziemia zmieniła swoje

nachylenie o 23 stopnie i przyspieszyła swój obrót, rok wynosił 365 dni w porównaniu do 360 dni przed potopem.

„Wedy” również opisują te wydarzenia. Siły ciemności zlokalizowane były na Atlantydzie oraz w Północnej Afryce i Zachodniej Europie. Żeby uwolnić się spod wpływu promieniowań, idących ze świątyń Wielkiej Mądrości, przedstawiciele Imperium Riszi (Ryszi) – Imperium Ramy oraz Mocarstwa Jonii postanowili połączyć swoje siły a następnie uwolnić północną Afrykę od panowania kapłanów i przybyszów kosmicznych z Atlantydy. W wyniku działań połączonych sił nie tylko zostały uwolnione miasta na terytorium północnej Afryki, ale też zostały zburzone liczne świątynie Wielkiej Mądrości. Kapłani i strażnicy z tych świątyń, dowiedziawszy się o natarciu połączonych sił ze wschodu, zawczasu uciekli na Atlantyde.

Straciwszy liczne terytoria na wschodzie, naczelnicy kapłani Atlantydy i przybysze kosmiczni zwrócili się o pomoc i radę do władców piekielnego świata. Na odpowiedź czekać przyszło im bardzo długo, ale wszystko o co się zwrócili otrzymali. Zaoferowano im do wykorzystania inne rodzaje broni, oparte na działaniu emiterów grawitacyjno-plazmowych, tzw. promieni śmierci (niszczycieli), zdolnych wysadzać ciała niebieskie. Do zasilania których były wykorzystywane potężne siłowe źródła kryształów albo energia pól sił Ziemi.

Władcy piekielnego świata proponowali aby przy ich pomocy zburzyć księżyc Fattę, a jego odłamki zrzucić na Rassienię i terytoria dwóch wschodnich mocarstw. Naczelnicy kapłani Atlantydy przestraszyli się że z chwilą zburzenia Fatty, jego odłamki mogą upaść i na terytorium ich wyspy. Władcy Piekła oświadczyli, że w razie niebezpieczeństwa naczelnicy kapłani i elity Atlantydy mogą przenieść się do ich świata, wykorzystując wrota międzyświatowe, znajdujące się pod świątynią Wielkiej Mądrości na Atlantydzie.

Naczelnicy kapłani i przybysze z kosmosu chcieli przeszkodzić połączonym siłom wschodnich mocarstw w przejmowaniu kolonii

Atlantydy w północnej Afryce i zachodniej Europie. Ponadto chcieli zacząć budowę wyrzutni rakietowych. Postanowili wykorzystać swoich wyznawców, żyjących na wschodzie, żeby wprowadzić niezgodę między przedstawicielami różnych narodów. Do tego wykorzystali różne środki, między innymi przekupstwa i propagowanie fałszywych informacji. To doprowadziło do początku niezgody między sojusznikami. Przybysze z kosmosu wszelkimi sposobami zachęcali do konfliktów i wojen. Oni jednej i drugiej stronie dawali nowe, zaawansowane technologicznie systemy broni. Naczelnicy kapłani Atlantydy i przybysze kosmiczni, wciągawszy w konflikty wojenne między sobą byłych sojuszników, podjęli budowę wyrzutni rakietowych.

Żeby ukryć przeznaczenie systemów rakietowych, budowali je w charakterze okrągłych świątyń, nieposiadających zewnętrznego wejścia. Wejścia do tych obiektów były z podziemi świątyń Wielkiej Mądrości. Miejscowym mieszkańcom organizatorzy budowli tłumaczyli, że to są „świątynie Wielkiej Siły” i potrzebne są do wielkiego służenia, którego mogą dokonywać tylko naczelnicy kapłani Atlantydy.

Kapłani Rassienii, którzy dowiedzieli się o budowie przez Atlantów świątyń Wielkiej Siły, zwrócili się do najwyższych bogów i poprosili ich o wyjaśnienie, co to są te niezwykle obiekty. Najwyżsi bogowie odpowiedzieli, że są to instalacje siłowe pod wyrzutnie rakietowe, którymi zniszczono wiele ziem (planet) w różnych światach.

Dla przeciwdziałania planom kapłanów z Atlantydy, zaczęto budować instalacje siłowe dla stworzenia ochronnej kopuły nad Rassienią, która byłaby zdolna burzyć spadające z niebios duże obiekty i meteoryty.

Kiedy naczelnicy kapłani Atlantydy dowiedzieli się o tym, że na całym terytorium Rassienii powstają systemy obronne, postarali się jak mogli najszybciej skończyć budowę wyrzutni, żeby jako pierwsi zastosować swoją broń. Atlanci ukończywszy budowę wyrzutni rakietowych i wystrzelili rakietę w kierunku księżyca

Fatty. Mocne uderzenie z kilku wyrzutni, napędzanych z pola sił Ziemi, rozłupały Fattę na mnóstwo odłamków różnych rozmiarów, które spadły na Ziemię. Wszystkie obronne systemy, znajdujące się na księżycu Fatta, w mgnieniu oka zostały zniszczone, także zginęli wszyscy ludzie, którzy kierowali tymi systemami.

Uruchomiony nad Rassienią jej ochronny system siłowej kopuły tylko częściowo uratował terytoria, ponieważ nie wszystkie instalacje siłowe zostały zakończone. Jednak większość spadających fragmentów (odłamków) Fatty została zamieniona na pył, a część dużych odłamków została odrzucona od siłowej kopuły i zmieniła kierunek w stronę Atlantydy. W wyniku czego te odłamki spadły do Oceanu Atlantyckiego, wzbudzając fale ogromnej wysokości, które zalały powierzchnię Atlantydy.

Wiele dużych odłamków upadło także do akwenu Oceanu Spokojnego, co wywołało naruszenie płyt kontynentalnych i wielkie wybuchy wulkanów na całej Ziemi. Oprócz tego, upadek największego odłamka, który wbił się Ziemię doprowadził do zmiany nachylenia ziemskiej osi. Ruchy kontynentalnych płyt oraz liczne ubytki i wyrobiska pod Atlantydą doprowadziły do jej zanurzenia w głębinach wód. Te wydarzenia znalazły odbicie w mitach i podaniach wielu narodów Ziemi na różnych kontynentach, jako opowieści o wielkim potopie.

Popioły od erupcji mnóstwa wulkanów oraz pyły z rozbitej Fatty wypełniły atmosferę nad Ziemią. To doprowadziło do obniżenia temperatury na planecie i późniejszego oblodzenia polarnych obszarów.

Ta kosmiczna katastrofa miała miejsce 13 028 lat temu (11 008 lat p.n.e.), w stosunku do 2020 roku kalendarza łacińskiego. Po niej nastąpiły czasy wielkiej zimnicy, inaczej wielkiego ochłodzenia. W tych ciężkich czasach przeżyli tylko ci ludzie, którzy znaleźli się w górskich i zalesionych rejonach lub w podziemnych świątynnych kompleksach.

W innym miejscu „Wedy” przekazują dodatkowy opis. W bitwie między ludźmi białej rasy a wodzami i kapłanami Atlantydy, księżyc Fatta został zniszczony. Ale przy tym olbrzymi odłamek Fatty wbił się w Ziemię, wskutek czego zmieniło się nachylenie ziemskiej osi o 23 stopnie, i zmieniły się lądowe zarysy (stąd – współczesne słowo „fatalny”). Gigantyczna fala trzy razy obeszła Ziemię co doprowadziło do zagłady Atlantydy i innych wysp. Uderzyło po Atlantydzie tak, że Ziemia przez dwa dni cztery razy przetoczyła się wokół obu osi (równikowej i biegunowej) a Słońce dwa razy wschodziło na obecnym zachodzie. Wzrosła wulkaniczna aktywność, która doprowadziła do zanieczyszczenia atmosfery, co było jedną z przyczyn wielkiego ochłodzenia i oblodzenia. Minęło wiele stuleci zanim zaczęła oczyszczać się atmosfera i chłód cofnął się do biegunów. Zamieniły się pory roku i nachylenie osi. Ziemia zeszła ze swojej odwiecznej orbity i stopniowo próbuje na nią wrócić. Z powodu tego wszystkie zamieniły się wszystkie wzajemne zależności planet w Układzie Słonecznym, które każda planeta miała i ma w stosunku do Ziemi i odwrotnie.

Część naczelných kapłanów i przybyszów kosmicznych z Atlantydy skorzystała z wrót międzyświatowych i ukryła się przed potopem w piekielnym świecie. Część kapłanów i kosmitów oraz obsługujący personel ukryci w świątyniach Wielkiej Siły także nie zginęli, i pozostali przy życiu w tych ochronnych kompleksach.

„Wedy” podają, że po zagładzie Atlantydy około 13 tys. lat temu, bogobojnych czerwonoskórych ludzi na wajtmanach przewieziono na amerykański kontynent. Byli to dawni sojusznicy białej wielkiej rasy z czasów wojen w galaktyce z kościejami z piekielnego świata.

Podają również, że bogobojnych ludzi rasy światła czystego wajtmana przeniosła na terytorium prehistorycznego Egiptu. Ze staroegipskich podań wiadomo, że ten kraj był odbudowany przez dziewięciu białych bogów, którzy przyszli z północy. Byli to białoskórzy kapłani – poświęceni dawnym przykazaniom. Biali

bogowie stworzyli na nowo państwo Egipt i przekazali ludności miejscowej szesnaście tajemnic obejmujące wszystkie dziedziny życia: umiejętność budowy mieszkań i świątyń, władanie techniką uprawy roli, hodowlę, nawadnianie, rzemieślniczą sztukę, nawigację, sztukę wojenną, muzykę, astronomię, poezję, medycynę, tajemnice balsamowania, tajne nauki, instytucję kapłaństwa, instytucję faraona, wykorzystania zasobów mineralnych.

Całą tę wiedzę Egipcjanie otrzymali od pierwszych dynastii. Cztery rody rasy wielkiej, zastępując siebie nawzajem uczyli starej mądrości nowych kapłanów. Wiedza ich była tak szeroka, że pozwoliła szybko zorganizować się w potężną cywilizację. Termin odtworzenia Egiptu podawany jest na 12-13 tys. lat temu. Trasa jaką biali kapłani przybyli, wiodła z Białorzecza na Syberii, przez Atlantydę do Egiptu.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net